

нѣмаше. Баба Митра протегна ръка, зе стомнето, съ което ѝ носѣхъ прѣсна водица; и го разлѣ на тета по главата, по врата и гърдитѣ ѝ. Разхладяването помогна. Тета се освести, стана. Едва се държеше на краката си. Тя ме зе въ пригрждкитѣ си и ме понесе навънъ. Усѣцахъ я — цѣла треперѣше и залиташе въ страни. Дали не се мѣркаха въ нейното съзнание страшнитѣ картини въ манастиря за разни хора, които отиваха къмъ магьосници, или се връщаха, дали не се сѣщаше за неизразимитѣ мъки, които ги чакаха въ ада? Не! Азъ мисля, че нея не измъчваше нейната съдба, а страшното, което въ близки дни дебнѣше нейния Димитъръ. Тя всичко би дала — дори живота си — заради него. Тя би отишла доброволно въ черна бездна, ако съ това можеше него да избави.

Бистра лудо ревѣше. Гледахъ на месечина, какъ се разливаха нейнитѣ мѣтни води. Отъ високитѣ планински осои тя мжкнѣше изкоренени дървета, търкаляше едри камени, носѣше покъщина отъ залѣни край пѣтя ѝ колиби. Тя бѣше много придошла, та плискаше дори предъ портата ни. Ние едва минахме между нея и оградитѣ на къщитѣ. Влѣзохме си. Азъ си затваряхъ очитѣ, но мисълта ми се носѣше шеметно на долу съ бѣсния бѣгъ на рѣката. Тя все тѣй безспирно отъ край време се лѣе и се носи надолу, кой знае на къде. Моето въображение гледаше, какъ тя залива низки градини, какъ се вие и си пробива пѣтъ презъ гъсти джбрави, какъ понѣкога врѣхлита кротки стада по безкрайни пѣстроцвѣтни полета, какъ зима своитѣ жертви.

Потайна доба бѣще настанала. Всичко наоколо утихнало, заспало. Никъде не грѣеше свѣтлина. Отдавна бѣха заспали и нашитѣ. Изрѣдко куче се обаждѣше, залаеше. Стократенъ екъ се поносѣше отъ ридъ на ридъ и потнѣше, замрѣше нѣкъде въ безмълвието на нощта.

Тета ме внесе и сложи до нея на леглото. Отъ време на време дълбоки въздишки се къртѣха отъ гърдитѣ ѝ: глухо ридаше. Азъ разбирахъ, че тя страда, макаръ да не знаехъ тогава сжщинската причина. Алегоричния смисълъ